

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2102/2015
30.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у правној ствари тужиоца Љ.Р. из Г., чији је пуномоћник Л.С., адвокат из К., против туженог К. ДОО из В.Б., чији је пуномоћник М.Ч., адвокат из В.Б., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2458/14 од 05.05.2015. године, у седници одржаној 30.03.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2458/14 од 05.05.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву, Судске јединице у Врњачкој Бањи П1 4905/10 од 14.01.2014. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито решење туженог бр. 188 од 30.09.2010. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду број 52-2/08 од 01.03.2008. године почев од 30.10.2008. године, као и да се обавезе тужени да тужиоца врати на послове електроинсталатера. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом плати трошкове парничног поступка од 221.250,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности до дана исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2458/14 од 05.05.2015. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из тачке 12. наведеног члана, на коју се ревизијом указује, јер је изрека пресуде јасна и разумљива, а побийана одлука садржи јасне и потпуне разлоге о одлучним чињеницама, које нису у супротности са изведеним доказима.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на радном месту електроинсталатера, а по основу уговора о раду број 52-2/08 од 01.03.2008. године. Решењем туженог број 188 од 30.09.2010. године, тужиоцу је отказан уговор о раду од 01.03.2008. године, због учињене повреде радне дисциплине, применом члана 179. став 1. тачка 3. Закона о раду. Наиме, 01.08.2010. године, тужени је организовао прославу јубилеја 25 година рада и на коју прославу су према одлуци туженог број 141-1 од 05.07.2010. године били позвани и присуствовали значајни пословни партнери, као и запослени туженог. На прослави која је одржана у ресторану Л.з. у В.Б., била је присутна породица статутарног заступника туженог, између осталог и његова малолетна унука, као и тужилац. За време прославе нестао је мобилни телефон марке ..., који је био власништво малолетне унуке статутарног заступника туженог, а тај нестанак је потом пријављен у Полицијској станици В.Б., чији су службеници оперативним радом пронашли телефон који је био у поседу сестре тужиоца, која студира у Б. и која га је добила од тужиоца. Телефон је враћен власнику од стране Полицијске станице В.Б., која је том приликом издала и потврду о одузимању и враћању предмета, а против тужиоца по извештају ОЈТ Краљево од 28.09.2011. године поднет је предлог за предузимање истражних радњи због кривичног дела крађе. Пресудом Основног суда у Краљеву К 924/11 од 27.03.2013. године, тужилац је оглашен кривим да је извршио кривично дело крађе, с тим да наведена пресуда није постала правноснажна до окончања главне расправе у овој парници. Пре доношења спорног решења, тужиоцу је уручено упозорење због учињене повреде радне дисциплине и због учињеног кривичног дела крађе и нарушавања угледа предузећа, а на које упозорење се тужилац изјаснио.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев за поништај спорног решења од 30.09.2010. године о отказу уговора о раду, као и за враћање на радно место.

Одредбом члана 179. тачка 3. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05, 61/05 и 54/09), прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребу послодавца и то ако запослени не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Испитујући законитост спорног решења од 30.09.2010. године, нижестепени судови су правилно закључили да је настао отказни разлог из одредбе члана 179. тачка 3. Закона о раду, с обзиром да тужилац који је био запослен код туженог и обављао послове електроинсталатера је својом кривицом

учинио повреду радне обавезе која му је стављена на терет. Ово са разлога што је 01.08.2010. године тужилац на прослави поводом јубилеја туженог присвајањем мобилног телефона малолетне унукe статутарног заступника туженог управо тиме нарушио радну дисциплину, односно његово понашање је било такво да више не може да настави рад код туженог. С тога, Врховни касациони суд налази да је правилан закључак нижестепених судова да је настао отказни разлог из одредбе члана 179. тачка 3. Закона о раду. Имајући у виду да је доношењу спорног решења претходило писмено упозорење тужиоцу о постојању разлога за отказ уговора о раду, које му је достављено уз остављање рока за изјашњење, то је испоштована и одредба члана 180. став 1. и 2. Закона о раду.

У изложеном смислу, неосновани су ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права, у којима се истиче да понашање тужиоца које нема кривично утврђених чињеница и правноснажне осуде се не може квалификовати као понашање због ког тужилац не може наставити рад код туженог. У конкретном случају, правилно су нижестепени судови закључили да је његово понашање било такво да не може да настави рад код туженог, јер је на прослави јубилеја фирме у ресторану тужилац узео мобилни телефон и потом га поклатио својој рођаци, а при том не пријавивши никоме да је пронашао телефон. Сагласно наведеном, Врховни касациони суд налази да је правилан закључак нижестепених судова да такво понашање тужиоца представља непоштовање радне дисциплине.

Ревизијске наводе којима се у претежном делу указује на погрешну оцену доказа, чиме се посредно оспорава чињенично стање, Врховни касациони суд није ценио, јер се ревизија из ових разлога не може изјавити у смислу одредбе члана 407. став 2. ЗПП.

На основу изнетог, применом одредбе члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.**